



ÜZENET



AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 21. szám. 2017. november 1.

Ára 0,80 lej

Szolgáltatunk reformációja

Szolgálatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! (Zsolt 100,2)

Bizonyára mindannyian találkoztunk már azzal megfogalmazással, miszerint a szolgálat, a munka nem fér össze az örömmel. Ennek gyökerei időben visszanyúlnak az Édenkertből való kiűzetésig, amikor Isten ezt mondta az embernek: „mivel hallgattál feleséged szavára, és ettől arról a fáról, amelyről megparancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! Tövis és bogáncsot hajtsz neked, és a mező növényét egyed! Arcod verejtékével egyed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél!” (1Móz 3,17–19)

A történelem folyamán sokféle formájával találkozunk annak, hogy miképpen használta ki az egyik ember a másikat, az egyik nép a másik népet. Mennyire nagy keserűséggel járt a munka akkor, amikor a rabszolgáknak csupán az élelmükért kellett dolgozniuk, s azt sem kapták meg, ha nem végezték el a követelt munkát. A különböző totalitárius rendszerek kihasználják az embert, és így a munka, a szolgálat nem öröm, hanem teher, netalán éppen keserűség volt.

Sok embernek ma sem jelent örömet a munkája, szolgálata. Szükséges rossz csupán, amit



Úgy végezzük munkánkat, mintha mindig Isten dicsőségére dolgoznánk

azért végeznek, mert valamiből meg kell élni. Ha önmagunkba tekintünk, látjuk, hogy mi is éltünk már át olyan időszakokat, amikor szolgálatunk nem járt örömmel. Elvégeztük, mert el kellett végeznünk, de nem találtuk örömeinket benne.

Hogyan lehetséges mégis, hogy munkánk örömmel végzett szolgálat legyen? Mindenekelőtt az a fontos, hogy szeretnünk kell. De még ez sem elég. Attól is függ, hol végezzük, kinek dolgozunk, megbecsülik-e, elismerik-e tevékenységünket. Mintha mindannyian hasonlítanánk ahhoz a hegedűshöz, akiről Gyökössy Endre pszichológus egyik könyvében így fogalmaz: „egy ügynök, aki művészeket keresett, bement egy templomba, ahol éppen esküvő volt. Az egyszerű családi esküvőn egy hegedűs orgonakíséret mellett szép darabot játszott. Földbe gyökerezett a lába, régen halott valakit így hegedülni. Megtudta a kántortól, hogy ki hegedült az esküvőn, és kiderült, hogy kávéházi hegedűs. Elment a kávéházba, de ott csapnivalóan muzsikált. Újra elment a kántorhoz, és megkérdezte: biztos, hogy a két személy egy és ugyanaz? Igen – jött a válasz. Az ügynök felkereste a hegedűst otthon, és a következőket mondta neki: hallottam magát hegedülni a templomban, aztán hallottam ott, ahol keresi a kenyerét. Ég és föld a kettő, hatalmas nagy a különbség!

Szép Eduárd

(Folytatása a 2. oldalon)

Új esperesi hivatal épült Erdőszentgyörgyön

Új központi épülete van a Küküllői Református Egyházmegyének. Az erdőszentgyörgyi esperesi hivatal épületét október 6-án ünnepi istentisztelet keretében avatták fel. Ugyanezen a napon elhelyezték a református óvoda és bölcsőde alapkövét is, amelyet az önkormányzat által adományozott telken építenek fel.

Magyarország Kormánya támogatásával felépült esperesi hivatal a Küküllői Református Egyházmegye központjaként fog működni Erdőszentgyörgyön. Az avatóünnepségen Kató Béla püspök hirdette az ígét. A hivatal biztos pont lesz, ahova bátran fordulhat a jövőben az egyházmegye közössége, és nem kell többé esperesváltáskor az adminisztrációval járó teljes irattárat költöztetni.

Fekete P. P. János egyházkerületi főgondnok köszöntőjében kiemelte: az új épületnek csak akkor lesz értelme, ha tartalommal és tevékenységekkel töltik meg a

termeket, hogy az egyházmegye közösségét, a híveket szolgálja.

Brendus Réka a Magyar Kormány részéről kijelentette: „egyháznak olyan fellegetve ez, ahol lelkipásztor és hívő ember egyaránt menedékre talál.” Úgy véli, az egyház nemcsak a templom falai között él, hanem az általa létrehozott oktatási, társadalmi, karitatív intézményekben is. „Egyházmegyei központ, bölcsőde, óvoda – minden közösségi építkezésünk apró csoda,

Berekméri Gabriella

(Folytatása az 5. oldalon)

A „szent reformáció” nemzetmegtartó erő lesz

Reformáció napi beszélgetés dr. Békefy Lajos református teológussal

A reformáció mindig a szív reformációja, másképpen soha nem lesz belső ereje a megújulásra, megújításra. Ma is lelki otthonná, családdá kell tenni a gyülekezeteket, falufórummá, ahol lehet tanulni, összekovácsoló élményekre szert tenni. Jézus igen nagyra becsülte a kis közösség működő erejét – mondja Békefy Lajos a reformáció emléknapja kapcsán.



– Milyen üzenettel bír ma a reformáció?

– Lényegében ugyanazzal, mint 500 évvel ezelőtt. Mi volt a lényeg? Elsősorban Isten személyes felfedezése a Szentírás segítségével. A nemzeti nyelvre fordított Bibliával milliók fedezték fel azt az Istent Jézus Krisztusban, akit nem az egyház közvetít, akivel nem lehet piszkos emberi ügyleteket bűnbocsátó

(Folytatása a 6. oldalon)



Tanulságos igék

Ezsdrásról (V.)

Ezsdrás, az írástudó

Mert Ezsdrás erős szívvel törekedett arra, hogy kutassa és megcselekedje az Úrnak törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és végzéseket.

Ezsd 7,10

A tanulásnak a gyermekek körében nincs nagy népszerűsége. Sokat kell tanulni – mondogatják. És ez valóban így van. Hiszen munkahelyet sem kap az ember, ha nincs megfelelő képesítése.

Isten országában sincs ez másképp. Ott is sokat kell tanulni. Az ígét, az evangéliumot is tanulni kell, gyakorolni magunkat az apostolok tudományában. És e tanulásnak nincs vége. Nemcsak a jó pap tanul holtig, hanem Isten minden gyermeke is. A káté szerint három dolgot kell megtanulnunk: először, hogy milyen nagy a mi bűnünk és nyomorúságunk, másodsor, hogy miként váltattunk meg bűneinktől és nyomorúságunktól, harmadszor pedig, hogy milyen hálaadással tartozunk Istennek e megváltásért.

Néha nincs kedvünk hozzá, máskor úgy gondoljuk, mi már mindent tudunk. Az ilyen embert nem lehet tanítani. Csak azt lehet tanítani, akinek tudásszomja van, és vágyik a tanulásra. S ha valaki már eljutott odáig, hogy tanulni

akar, akkor szüksége van tanítóra, akinek ismeretei vannak, és képes arra, hogy a tudást átadja. Nos ilyen tanítót kap a hazatért nép Ezsdrás személyében.

A templom újjáépítése, ami egy időre megszakadt, befejeződött. A templom fel van szentelve, az első páskaünnepet megünnepelték. De a hazatért népről kiderül, elidegenedett Istentől. Ezen nem is lehet csodálkozni, mert évtizedekig élt olyanok között, akik bálványoknak szolgáltak. E területen nagy üresség tátong, s Isten gondoskodik arról, hogy ez megszűnjék. Ezsdrás szívébe beoltotta a szent vágyat, hogy azzal az ismerettel, amivel rendelkezik, szolgálja népét.

Az első, amit Ezsdrásról megtudunk, az a családfája. Miért van ez olyan pontosan feljegyezve? Azért, hogy lássák: papi családból származik. Mert a papok szent kötelessége volt, hogy a népet Isten törvényére tanítsák. Fontos ez ma nekünk is, hiszen manapság a tisztességnek már nincs becsülete. Sok ember azt állítja: a pap magyarázata nélkül is jól megérti a Bibliát, őt senki se tanítsa. Pedig ez nem így van. A Bibliában sok olyan dolog van, aminek megértéséhez képzettség kell.

Ezsdrás ismerte a törvényt, amit az Úr Mózes által adott. Valószínű, a fogság ideje alatt már szorgalmasan tanulmányozta ezeket. Így vált alkalmas eszközzé Isten kezében. Persze Ezsdrás is előkép, aki előre mutat a mi legfőbb tanítónkra, aki nem Babilonból, hanem a mennyből jött közénk, hogy tanítson minket. Az Ő szíve is tele volt vágyakozással, hogy szeretett Atyja akarát cselekedje, és azt nekünk megtanítsa. Nekünk szükségünk van az Ő tanítására, ezért ott kell lennünk a gyülekezetben, az istentiszteleten, ahol Jézus tanítása hangzik.

Ezsdrás sok tudást gyűjtött össze, és azt nem akarta a maga számára megtartani. Ő tanította Izráelnek a rendelkezéseket. Ezeket Isten mind szeretetből adta. Nem azért, hogy korlátozza szabadságukat, hanem azért, hogy védelmezze őket a bűntől. Jézus a Hegyi Beszédben mondja el a törvény igazi lényegét, hogy ez nem más, mint a szeretet, Isten és a felebarát szeretete. Jézus erre

Szolgálatunk reformációja

(Folytatás az 1. oldalról)

– Hát persze – válaszolta a művész –, ott Istennek hegedültem meg a mennyasszonynak, aki a húgom. A kocsmában meg csak hegedültem. – Tudja mit, ezután mindig úgy hegedüljön, mintha az Istennek hegedülne!

Mintha mindig Istennek hegedülnénk, neki szolgáljunk, mintha mindig Istennek dolgoznánk, de másképp nézne ki ez a világ. Legalább mi, Isten népe, ha így dolgoznánk, nagyobb tisztessége lenne Jézus Krisztusnak és az élő Istennek is.”

A zoltáríró is erről beszél: örömmel és az Úrnak. Azt, amit nem közvetlenül az Úrnak teszünk, azt is úgy végezzük, mintha neki szolgáljunk.

„Szolgáljatok az Úrnak örömmel ...” – a hangsúly itt nem a szolgálaton van, a munkán, hanem az Úron és az örömmön. A benne örvendő ember szolgálatát is örömmel végzi. Mert tudja, mit tett érte az Úr. Mi többet tudunk a zoltárosnál, hiszen tudjuk, mit tett Krisztus értünk. Nézd Krisztust, aki nekünk és értünk szolgált. A kereszttig, hogy mi örömmel és szeretetből tudjunk szolgálni neki.

tette fel az életét. Naponta ott volt a templomban, hogy tanítsa az embereket. Figyelmeztette, hogy ha kegyességük nem több annál, amit az írástudók és farizeusok képviselnek, nem mehetnek be Isten országába. De mi volt a baj ezekkel az emberekkel, hiszen olyan sokat tudták, ismerték a törvény minden porcikáját? De miért mondja Jézus, hogy nekünk több kell, mint ami nekik volt? És mi az a több, hogyan juthatunk hozzá? Ezt csak Jézus Krisztus tudja megadni nekünk. Az ő iskolájába kell beiratkozunk. Mert nekünk nemcsak tanításra, hanem bocsánatra van szükségünk. Mi vétkeztünk az Ő törvénye ellen. Ezért Neki meg kell megajándékoznia minket a bocsánattal, és azt a romlott szívet el kell vennie tőlünk, amelyik csak vétkezni tud Isten törvénye ellen. Át kell vennünk Tőle azt az új szívet, amelyik már gyönyörködik akarata cselekvésében. Így tud minket igazaknak látni.

De akkor mi a szerepe Isten törvényének a mi életünkben? Az ilyen ember számára a törvény a hitben való élet, az új élet szabálya, mértéke, normája lesz. Abból látom meg, hogy mi az Isten akarata, amit aztán én hálából, az ő ereje és kegyelme által megcselekedhetek. Persze nem fog ez zökkenőmentesen történni az életünkben. De mégis ott lesz szívünkben a vágy, és elkezdünk az Ő parancsolata szerint élni.

Amíg élünk, mindig tanulunk. Erre adtak példát a reformátorok is. Ahol a reformáció teret nyert, ott mindenütt iskolákat alapítottak, hogy az újabb nemzedékek Isten imeretében nőjenek fel. Nem véletlenül harcoltunk az elmúlt években azért, hogy elvesztett iskoláinkat visszakaphassuk, és hogy azokban a rendelkezéseket taníthassuk. Adjon Isten ma is Ezsdrásokat az Ő egyházának, akik erős szívvel törekednek arra, hogy Isten népét tanítsák. Mi pedig legyünk jó tanulók az Úr iskolájában.

Lőrincz István

Halottak napja volt

Halottak napja volt. Minden halotté, akit anya szült, függetlenül attól, hogy mikor, hol és hogyan fejeződött be élete. Mindannyian gyászolunk: gyászoljuk, akiket szerettünk, akiket ismertünk, akik valamiképpen részesei voltak életünknek. Mi, az elmúlásba tartók, rájuk gondolunk. És mert a láng melege, lobogása az élet jelképe, volt elevenségüket idézték a sírokon, lakások ablakában lobogó mécsesek, gyertyák. A bennünk mozdult emlékek. Rájuk gondoltunk, de halálukban magunkat gyászoltuk, félve az úttól, amelyen végig kell mennünk, hideg verítékekkel rettegve az ítélet kapujától, amelyen mindannyian átlépünk.

Halottak napja volt, és tudtuk, hogy minden halott a miénk, előké, akik szeretnénk még sokáig élni, de értelmetlenül és tartalmasan. Sokszor a rövid élet is tartósnak látszik, és leggyakrabban a hosszúra szabott is rövidnek, üresnek tűnik. Hogyan lehetne méltósággal élni és méltón meghalni? A kérdés mindkét pontja szorosan összetartozik, ahogy

a válasznak is egy tőről kell fakadnia. Mert Isten alkotásai vagyunk, és amíg ver a szívünk, az utolsó percig kitarunk a jóban, a szeretetben.

Halottak napja volt. A mi számvetésünk napja is. Gyertyákat gyújtottunk, amelyeknek nemcsak az emlékek világában kell világítaniuk, hanem lelkünk zezugaiban is. Ha valaha, most igazán értünk lobognak a kicsi lángok. És meg kellene gyújtani a lelkünkben is, mert az aprópénzért vásárolt gyertyákkal nem pótolhatjuk azt a belső, semmilyen pénzben ki nem fejezhető értékű gyertyát, amelynek világánál meglátjuk igazi arcunkat, valóságos önmagunkat. Erre a belső lángra, fényre mindannyiunknak szüksége van. Ha nem gyúlnak fel e lelki lángok, még üresebbek lesznek a sírok, mert egyre gyorsabban szédülünk bele a nekünk kiásottakba.

Halottak napja volt, szívünkben feltámadnak halottaink, legkedvesebb emlékeink; és figyelmeztetnek bennünket az élet igazi értelmére. Mert talán értelmesebben is élhetnénk.

Bányai László

Tündér Ilona, Csaba királyfi és az összefogással legyőzött gonosz

Tündér Ilona ősmagyar legendája a legelterjedtebb népmeséink egyike, szép történet a halhatatlanság és a boldogság kereséséről. A mese Árgyelus és Tündérszép Ilona találkozásáról, szerelméről, egymás iránti felelősségéről szól. A királyfi az útját keresztező ellenségekkel küzd, és végül legyőzi ellenségeit, a szerelmeseke egymásra találnek.

Erdélyt Mátyás király óta Tündérországnak hívják, Móricz Zsigmond műve alapján tündérkertként emlegetik. Egyáltalán nem véletlen tehát, hogy két évtizeddel ezelőtt a jobbágyfalvi Szász Csaba Levente és hitvese, Kinga a falu határában felvásárolt többhektáros területet Tündér-völgynek, az ide épített turisztikai létesítményt pedig Tündér Ilona vendégháznak nevezte el.

A festői környezetben található szabadidőközpontba látogató táborozó, turista, vándor nemcsak a tájban gyönyörködhetett, hanem egyúttal a házigazdák párját ritkító vendégszeretetét is megtapasztalhatta.

Vajon véletlen-e az, hogy a tulajdonos házaspár és két leánygyermekük odaköltözése előtti napon, az új idény kezdetének

hajnalán rövidzárlat álljon elő az amúgy terhelésmentes villamosági rendszerben? Vagy az esetleges konkurenciát féltő, a már-már tündéri állapotokat irigylő idegenkezűség indította volna el a tüzet? Bizonyíték egyik változatra sincs, de inkább az utóbbi valószínűsíthető. Tény, hogy idén tavasszal kigyulladt a Tündér Ilona vendégház, a vendéglőn kívül négy faházikó és a családi ház emelete a lángok martalékvá vált. Aznap száznál többen vállalták a kalákát, főleg rokonok és falubeliek, s eltakarították a romokat. Aztán magára hagyták a megpróbált és válsághelyzetbe kerülő családot.

Szászék méltósággal viselték az isteni próbatételt, nem mentek hetedhét országon túlra, hanem az újjáépítés mellett döntöttek. Az „istenfélő igaz emberként boldogságban és gazdagságban élő, de váratlanul és véletlenül rátörő balsors által válságba kerülő” Jób módjára a terheket továbbra is alázattal viselték. Nem csoda hát, hogy hitükben megerősödve és embertársaik bizalmát élvezve sok segítséget kaptak az újrakezdéshez.

Szász Csabáékot több mint háromszáz magánszemély és több tucat közösség támogatta anyagiakkal, építéshez szükséges anyagokkal, kétkézi munkával. Sok ezren együttéreztek velük, szorítottak nekik, miután a sajtóból vagy ismerőseiktől értesültek a tragédiáról. És nem

kellett semmilyen kormánytámogatás vagy pályázat ahhoz, hogy a régi álom mégis megvalósuljon.

Fél év múlva hálaadó együttlétre került sor a részben újjáépült Tündér Ilona vendégház tündérkertjében. A házigazdák ökumenikus papi részvétel és színvonalas kulturális műsor keretében mondtak köszönetet a velük nemcsak együttérző,

hanem őket tettekkel is támogató személyeknek: rokonoknak, falustársaknak, barátoknak, határon túli támogatóknak. Aztán a verőfényes őszi délutánon a bográcsgulyás mellé előkerült a szilvapálinka, és szebbnél szebb népdalok, katonadalok csendültek fel az önfeledt énekes torkokból.

A házigazdák tanúbizonyítást adtak arról, hogy az addigi becsületes hozzáállást utólagosan jutalmazó széles körű közösségi összefogás hatalmas energiákat szabadít fel, már-már csodákra képes. Hogy a bajba jutó ember igenis számíthat mindazokra, akiknek azelőtt szere-

Áldozatvállalás és segítség

A mellékelt írás elolvasása után többen feltehetnék magukban a kérdést: egyházi újságban vajon miért jelent meg olyan cikk, amelyben sem megtérésről, sem egyházzal vagy vallásról, sem pedig istenkeresésről nem olvasunk?

Való igaz, egyik sem szerepel benne, de szép példáját látjuk annak, hogy egyesek miként tudnak összefogni, segíteni egymást, vagy éppen áldozatot hozni. Lehet, éppen ez hiányzik az életünkben. Sokat loholunk a pénzért, halmozzuk az állásokat, próbáljuk megkeresni a mindennapi betevő falatot saját magunk, illetve családjunk számára. Esetleg próbáljuk utánozni a szomszédot, ha annak luxusautója, netán úszómedencés, kertés háza van.

De a nagy rohanásban elfeledkeziünk egymásról. A mellékelt írás bizonyítja, még nem halt ki teljesen belőlünk az összefogás, az egymásra való odafigyelés. Így épülhetnek meg néha szórványban apró imaházak vagy templomok, így tudnak kis gyülekezetek közösségükben lelkipásztort fenntartani.

Milyen jó lenne, ha a mellékelt cikkben tapasztalható összefogás és áldozatvállalás jellemezne mindnyájunkat, kis és nagy gyülekezetekben egyaránt. Ebben az esetben ugyanis biztosra vehetnénk, hogy sokkal kevesebbet aggódnánk közösségeinkért, erdélyi református egyházunk jövőjéért.

SB

tetet adott. Bárcsak minél gyakrabban említhetnénk az összefogás szép példáit a széthúzás fanyarú történetei helyett!

Tündér Ilona története igazi mese, amelyben egymásra talál a királyfi és az elvarázsolt tündér, miután leküzdik a gonosz mesterkedését. Aztán addig élnek, míg meg nem halnak.

Ábrám Zoltán

Reformátusnak lenni

Útkeresés

Ezer és ezer szülő, valamint ifjú előtt ott áll a nagy kérdés: most, amikor a bűn és a nyomorúság – két egymásra utalt fogalom – úgy szétmancangolta a családi és társadalmi életet, vajon milyen úton járjon, hogy célját elérje? A szülők gyermekeikért, a gyermekek önmagukért aggódnak. Legtöbben csupán földi célokat akarnak elérni: könnyű életet kevés munkával, dús jövedelmet, fényes pályát, hiú dicsőséget (ha ugyan még van valaminek fénye, dicsősége).

Az, hogy az embernek magasabb rendeltetése van, amiért a földre született – a rend, tisztesség, becsület stb. –, már régóta kinevetett szavak (Ady), vagy az idegen szavak szótárába menekültek. Arról, hogy az ember Isten

akarátát hivatott teljesíteni, Jézus uralmát embertársai szívében segítsen előkészíteni, látszólag a legtöbben hallani sem akarnak. Ezért következhet be a sok csalódás, tévelygés, hamis istenkeresés, sőt napjainkban a megrázó tragédiák egész sora remegtet meg a világot, szívünket.

A berlini állatkertben az egyik gyönyörű út két oldalát a porosz uralkodók fehér márványszobrai ékesítik. Minden egyes szobor talapzatára van valami jellemző mondat felírva.

Frigyes Vilmos királyra a következő: Domine, fac mrcire viam, quam ambulam. Vagyis: Uram, taníts meg a te utaidra.

Az, hogy az embernek magasabb rendeltetése van, amiért a földre született – a rend, tisztesség, becsület stb. –, már régóta kinevetett szavak, vagy az idegen szavak szótárába menekültek. Arról, hogy az ember Isten akarátát hivatott teljesíteni, Jézus uralmát embertársai szívében segítsen előkészíteni –, látszólag a legtöbben hallani sem akarnak.

Ez volt az ő jelmondata életében. Isten meghallgatta imádságát, ezt bizonyítja az is, hogy ő volt Poroszország igazi megalapítója. A történetírók azt írják róla, hogy jó keresztyén és jó gazda volt. Bárcsak minden közéleti vezető, minden politikus és minden magyar ifjú követné példáját. Akkor a politika nem átkára, hanem áldására volna az emberiségnek.

A Reformáció 500 is erre hívja fel a figyelmet: a te utaidat mutasd meg, Uram, nekem, a te ösvényedre taníts meg engem (Zsolt 25,4).

Pásztori Tibor Endre

... hogy Istenbe vessék reménységüket

„Figyelj én népem az én tanításomra; hajtsátok fületeket számnak beszédeire. Megnyitom az én számat példabeszédre; rejtett dolgokat szólok a régi időből. Amiket hallottunk és tudunk; és amiket atyáink beszéltek nekünk. Nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, amelyeket cselekedett. Mert biznyságot állított Jákóbban, és törvényt rendelt Izráelben; amelyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, akik születnek; és felkeljenek, és hirdessék azokat fiaiknak; hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák.”

(Zsolt 78,1–7)

Ászáf vagy valamelyik tanítványa tesz biznyságot arról, hogy Izráel népének konoksága, szövetségsege ellenére az Úr megújította kegyelmét, s ezt számos csodatettével bizonyította. E tanítást adja át tanítványainak, és felelősséggel ruházza fel, hogy adják majd tovább a jövő nemzedéknek.

Isten történelme az élet tanítómestere

Ebben az emlékező évben 500 éves protestáns múltunkat idézzük fel. Bizonyára többször is elhangzik: Isten velünk volt, ő alakította történelmünket. De hozzá kell tennünk azt is, hogy ő velünk élte a történelmet úgy, ahogyan ószövetségi népével is. Dorgált és megbocsátott, mint hős harcolt népével, együtt élte a történelmet az övével egészen addig, hogy Fiában kereszthalált szenvedett, és a feltámadt Jézusban vállalta a mi szenvedésekkel is terhelt történelmünket.

A történelem az élet tanítómestere – ezt a magyarul is idézett szólást keresztyén módra kell megfogalmaznunk: *Isten történelme az élet tanítómestere*. Ő bekebelezte erdélyi protestáns egyházainkat a maga történelmébe, így Isten történelme a mi történelmünk, és a mondat így is igaz: a mi történelmünk Isten történelme. Ez világlik ki a bevezető versek utáni történeti áttekintésből.

Isten behelyezte a törvényt, a Tórát népének tudatába, mint ahogyan egykor Gilgálba beásták az emlékköveket, amelyekre felírták az ígéket. Ez tartotta meg Izráel népét évezredekken át. A középkori rabbi azt mondta, hogy a Tóra maga a szó, s ez a mi olvasatunkban azt jelenti: ige, amely végighaladt csodálatos módon az egyház 2000 éves történelmén.

A megtalált ige

Most a reformációban „megtalált” ígére emlékezünk, és arra, hogy a Szentírás miképpen kísért végig az évszázadokon, és határozta meg életünket. Ezt az ígét hirdettük templomainkban, tantermeinkben: megszólalt a Lélek által ihletett ige, amelyet továbbadtunk évtizedeken át – szószékről szószékre.

A 16. század közepén Kolozsváron hangzottak el Kálmáncsehi Sánta Márton, Heltai Gáspár, Dávid Ferenc prédikációi, majd egy évszázad múlva máshol Erdélyben, Geleji Katona István és Medgyesi Pál beszédei, el egészen a kolozsvári-budapesti Ravasz Lászlóig. Két *iskolánk* ünnepelheti az idén alapításának 460.

évfordulóját, a ma Bolyai nevét viselő marosvásárhelyi református és az egykori kolozsvári unitárius, amelynek szellemi örököse a mai János Zsigmond Kollégium. Ezekért a szószékekért és katedrákért adunk ma hálát Istennek,



és vállalunk felelősséget a jövőre nézve: nem hagyjuk a templomot s az iskolát.

De ennél többet kell mondanunk, mert a felolvasott alapigében nem is a templomokról és iskolákról van szó, hanem a *családokról*, az atyákról és a fiakról. A zsolttíró őket kötelezi, hogy adják át fiaiknak, unokáiknak Isten nagyságos dolgait. Az édesanya, édesapa szembenéz gyermekével, és biztatja őt: ne félj, fiam, kislányom, Isten eddig is megsegített, ezután sem hagy el, elég lesz a keresetem, és eltartalak titeket, meggyógyul testvéred, este ne felejts el imádkozni, menj el a vallásórára, majd megkérdezem, ott mit tanultál... Mindezek szavak, amelyek szülői szeretetből, gondoskodásból fakadnak. Szavak, de ha a Lélek érinti ezeket, akkor igévé válnak, s amikor a szülő megfogalmazza azokat, igehirdetéssé változnak. Ez nem liturgia, nem tanmenet kérdése. Tudjuk, hogy a család, a szülők hit szerinti nevelése a templomok és az iskolák alapja. Tudjuk, hogy ettől függ az, milyen lesz a jövő nemzedéke, és az, hogy egyáltalán lesz-e. Mert ha nem, akkor

beteljesül rajtunk Jézus szomorú ítéletes próféciája arról, hogy ha a tanítványok elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani (Lk 19,40). De az a reménységünk, hogy ha az ige családról családra, nemzedékről nemzedékre öröklődik, akkor a szószékek és a katedrák sorának sem lesz vége. Ennek kezessége a történelemben eddig velünk együtt járó Isten. Ám az Úr nem mentesít a felelősség alól, mert a nemzedékek minél inkább érzik maguk mellett Istent, annál nagyobb felelősséget vállalnak.

Élő szó

Ennek a családban történő átadásnak eszköze az *élő szó*. Izráelben – mielőtt az írásosság kialakult volna, mielőtt felállították volna a tanítói hivatalt – az atyák személyesen, élő szóban adták át az ígét. Azokban az időkben ez a közlésnek megbízható formája volt. Régebb a tanító, tanár elküldte a diákokat, tanítványát a könyvtárba, forrásmunkajegyzéket adott a kezébe, hogy okulásához anyagot találjon. Ma már inkább azt teszi, hogy leülteti a számítógép képernyője elé, hiszen ott mindent megtalál, amire szüksége van. Jól teszi. De tudnia kell, hogy végül is a közlés legegyszerűbb módja a személyes beszélgetés.

Aki elfelejti múltját, nem érdemli meg jövőjét

Izráel tanítója a zsolttár elején a régi, ősi időkről beszél rejtett dolgokat, majd a hetedik versnél a jövőbe emeli tanítványainak, az olvasóknak a tekintetét. Többször került szemem elé ez a zsolttárt bevezető pár vers, és amikor az utolsó mondatát olvastam, mindannyiszor valami szorította a torkomat, a szívemet: Istenbe vessék reménységüket. Úgy érzem, minden ezért történik: ezért idézi a múltból Isten nagyságos dolgait, ezért kötelezi tanítványait, hogy adják tovább a Tórát, az ígét.

Nekünk szívre kell vennünk a bölcs mondat: aki elfelejti múltját, nem érdemli meg jövőjét. Ebben az emlékező évben arra a múltra emlékezünk, és azért a múltért adunk hálát, amelynek évein, évszázadain át Isten velünk járta a történelem útját.

Azt mondják, a mai ember reményvesztett, s ez vonatkozik reánk, keresztyénekre is. Nincs így. De hogyha csupán a rossz népszerű mutatókra hagyatkozunk, ha reményünk táplálója csupán egy bankszámla, ha stabil egyházszervezetünkre alapozunk, akkor a jövőnek kiszámíthatóan hamar vége lesz.

Hívó keresztyénnek lenni azt jelenti: Istenbe vetjük reménységünket. Ő a biztosítékunk arra nézve, hogy 500 év múlva is lesz, aki a templomokban vagy máshol hálaadó istentiszteletet tart.

dr. Kozma Zsolt
nyugalmazott teológiai tanár

(Elhangzott a kolozsvári Farkas utcai templomban az Erdélyi Református Egyházkerület által rendezett 500 éves reformációi ünnep alkalmával.)

Új esperesi hivatal épült Erdőszentgyörgyön

(Folytatás az 1. oldalról)

amelyet óvnunk kell a következő nemzedék számára. Erőt kell merítenünk egymásból, hogy elmondhassuk: alkotunk és alkotunk, mert ez a küldetésünk” – szögezte le.

Az egyházmegye főgondnoka, Veress László rámutatott: „hitvalló őseink kitartó munkájukkal, Isten segítségével felépítették templomainkat. Most a mi nemzedékünk is adhat a jövőnek, a következő 500 év hívóinek értékes intézményeket, amelyek összekötő erőt jelentenek az egyházmegye gyülekezetei, lelkipásztorai, presbiterei számára, arra ösztönözve mindnyájunkat, hogy szülőföldünkért, egyházunkért

megtegyünk minden tőlünk telhetőt a megmaradás, a gyarapodás érdekében.”

Biró István esperes szerint a hivatal felépítésével egy álom valósult meg, amelyre egy évvel ezelőtt nem is számítottak. „Ha Istenünk valamit szándékszik cselekedni velünk, általunk, akkor ad hozzá mindent: alázatot, szolgálattelveteket, kitartást a munkához” – jelentette ki az esperes. Köszönetet mondott a beruházás támogatóinak: Magyarország Kormányának, az egyházkerületünknek, Batizán Attila lelkipásztornak, pályázatfelelősnek, Csibi Attila polgármesternek, Erdőszentgyörgy önkormányzatának, a helyi lelkipásztornak és presbitériumnak, Nagy Attila épülettervezőnek, valamint Vass László Loránd marosvásárhelyi vállalkozónak.

Kijelentette: az új épületnek az egyházmegye lelkének kell lennie, nem egyszerűen adminisztrációs helynek, hanem lelki hajléknak is.

Az avatóünnepséget követően elhelyezték a felépítendő óvoda és bölcsőde alapkövét. Itt Kató Béla püspök elmondta: az erdőszentgyörgyi óvoda azon 27 oktatási intézmény egyike, amellyel az erdélyiek, de különösen a szórványban élők gyarapodni fognak. „Erdőszentgyörgy kérte, az egyház pedig megadja a háttérrel és a garanciát a településen való magyar oktatáshoz. Aki a mi óvodánkba jár, az ehhez a közösséghez fog tartozni gyerekkortól kezdve, hiszen idejében megismerheti ezt a világot, az általunk képviselt értékeket” – mutatott rá. Hozzátette: az intézmény felekezettől függetlenül minden olyan gyereket befogad majd, akiknek a szülei fontosnak tartják a kicsik magyar nyelven való taníttatását.



Óvodafejlesztési tervek egyházi segítséggel

Az erdélyi magyar gazdaság fejlesztéséről csak akkor érdemes beszélni, ha nem ürül ki a Kárpát-medence. A magyar kormány ezért indította be az *Óvodafejlesztés a Kárpát-medencében* című projektet, amelynek vezetői olyanokat vontak be, akikkel évek óta együtt dolgoznak. Ezért váltak stratégiai partnerekké a magyar történelmi egyházak – hangzott el a közelmúltban egy kerekasztal-beszélgetésen. A magyar kormány 17,1 milliárd forintot szánt óvodafejlesztésre, ennek az összegnek a felével a történelmi egyházak gazdálkodnak. Grezsa István miniszteri biztos szerint a közeljövőben

65–70 új óvoda fog épülni, 265 pedig megújul vagy kiegészül. Az óvodafejlesztési program a szórványtelepülésekre figyel főleg, hiszen a cél az, hogy azoknak a gyerekeknek tudjanak anyanyelvű oktatást biztosítani, akik vegyes házaságból származnak.

Ballai Zoltán, egyházkerületünk gazdasági tanácsosa szerint az, aki kétségbe vonja a program szükségességét, nem képes a holnapnál tovább gondolkodni, hiszen egy óvoda gyümölcseit 15–20 év múlva lehet learatni, amikor magyar esküvőre jelentkezik egy fiatal pár, vagy magyar egyetemre iratkozik egy ifjú. A bölcsőde és az óvoda az a hely, ahol a gyerek megtanul magyarul énekelni, beszélni, álmodni.

A projekt nehézségei között említette azt, hogy sok helyen megemelték a telekárakat, amikor tudomást szereztek a programról, ugyanakkor nem minden önkormányzat támogatja az óvodákat. Pozitív példaként említette Erdőszentgyörgyöt, ahol az önkormányzatnak nem volt lehetősége építeni, viszont telket adományozott az egyháznak, amelyre óvoda épülhet. Ballai azt is kiemelte, hogy ha a román állam nem biztosít lehetőséget az anyanyelvű oktatásra, akkor az egyháznak kötelessége ezzel foglalkozni. Az elképzelés szerint az egyház nem tervez olyan helyre óvodát építeni, ahol már működő csoportok vannak. Nagyvárosokban viszont olyan negyedekbe építenek intézményeket, ahol egyáltalán nincs.

A „szent reformáció” nemzetmegtartó erő lesz

(Folytatás az 1. oldalról)

cédulával, pénzzel elintézni, tisztára mosni. A pénz mindent elintéző hatalma elleni első európai méretű hatalmas protestálás is volt a reformáció. És ez ma is nagyon aktuális. Hogy a helyes sorrendet megtalálja az ember, és ne tegye a végest, az eszközt, a tárgyat istenévé, bálványává, magát meg modern rabszolgává. És hogy visszatáljunk a személyességhez olyan korban, ami szinte megfosztja az embert a digitális eszközök révén önmagától, személytelenné teszi.

– *Hogyan jelenik meg ez a mindennapi érintkezésben?*

– A kommunikációban úgy jelenik meg, mint durvaság, lelketlenség, közönséges nyelvezet, nyelvrombolás, sőt egyre erősebb közlési alfabetizmus. Kálvin egy tucat levelet írt lengyel fejedelmi urakhoz és hölgyekhez 1555-ben és utána, például Radziwill litván nagyherceghez, s minduntalan azt kérte: fordítsák le lengyelre a Bibliát, mert az a tiszta hit és a tiszta egyház alapja. És ha ezt a nép elfogadja, s az iskolákban kátéval okítják a gyermekeket helyes istenismeretre és önismeretre, akkor a Biblia szava és a reformáció, amint Kálvin fogalmazta: a „szent reformáció” nemzetmegtartó erővé lesz. Nálunk is, amikor a török veszedelem rátört hazánkra, mit mondtak a prédikátorok? Isten megítélt bennünket, mert elhagytuk a Bibliát, széthúzás, pártoskodás vett erőt rajtunk. Önelgyengítés a következménye a hitetlenségnek. A reformáció tehát először is a legszemélyesebb ügy volt, ugyanakkor emberformáló, nemzetformáló, Európát pallérozó, értékteremtő, kultúraalkotó erő a Krisztus-hit révén. Mindez ma is megvan a reformáció örökségében, ha hittel fordulunk oda a Bibliához és 500 éves örökségünkhöz. Akkor újra Krisztus-formájúvá alakulhat az életünk, s ez a legfontosabb. Annyi mindenhez hasonul az ember: szomszédhoz, barátjához, idegen eszmékhez, vonzó semmiségekhez, divathóbortokhoz, ilyen-olyan hullámokhoz. Ezek sokszor



megosztják, szembefordítják őket egymással, akár már a családon belül, egészen a politikáig, szinte az ellenségességig, a gyűlöletig. Végre egyszer Krisztus-formájúvá kellene kicsit alakulnunk. Akkor újra megtalálnánk egymást, és sokkal erősebb lenne a nemzet, Európa.

– *Ötszáz év után hogyan tud újfent megújulni a protestantizmus?*

– Kedvenc íróm és protestáns filozófuspéldám egy ideje az indiai kortárs lelkész, Vishal Mangalwadi. Évekkel ezelőtt fantasztikus könyvet írt ezzel a címmel: *A közép könyve*. Mindenkinek meg kellene ismernie ezt a munkát, hiszen benne Európának tartott tükröt. A Biblia a közép, a tengely, erre utal a könyvcím. Az indiai szubkontinensről vizsgálta meg, pár ezer kilométerre tőlünk a Biblia történelmi hatását, ahogyan ő fogalmazott: a nyugati kultúra szívének történetét. És leírta, hogyan fedezte fel Európa Bibliával kezében a saját lelkét, a személyességet, emberiséget, a hívő értelem szerepét a technika és kultúra teremtésében. Azt, hogy milyen fantasztikus intellektuális forradalmat indított el a reformáció, hogyan teremtett irodalmat, egyetemeket, tudást, miként tette közkinccsé az iskoláztatást, a templom és iskola egységét. Ez az elképesztő indus a svájci Chrischonában tartott előadásában egy alkalommal ezt mondta: „Barátaim, nektek nem az iszlám a problémátok, hanem ti magatok vagytok problémásak – magatoknak. Európa elveszítette azt, ami őt Európává tette. Levágtátok magatokat keresztyén gyökereitekről. Ha nem tértek vissza oda, Európa hamarosan nem lesz többé. Új reformáció kell!” Vissza a forrásokhoz!

A reformáció az örök evangélium visszhangja volt az emberi szívekben. Belülről formáló

hitenergia. A reformáció mindig a szív reformációja, másképpen soha nem lesz belső ereje a megújulásra, megújításra. Ezért igaz az, amit 1933-ban a feljövő germán nemzetbálványozás, az önerő pogány kultusza ébredésekor a Rajnai Egyház hitvalló lelkészi csoportja fogalmazott meg: Jézus Krisztus egyházának, a protestantizmusnak a reformációja, megújulása Isten ajándéka igéjén és Szentlelkén keresztül. Az egyház deformálódása, rombolása akkor következik be, ha az emberi szellem akarja az egyházra kényszeríteni terveit és szándékait. És aztán ez a deformáció megtörtént mindenféle izmusban: kommunizmusban, lenin-sztálinizmusban, nemzeti szocializmusban, fasizmusban, diktatúrában, majd a pénzuralom mai bálványai révén.

– *Ön szerint legméltóbban hogyan emlékezhetünk a reformáció napján?*

– Úgy, ahogyan kezdődött a reformáció. Isten előtti elcsendesülésben, végre a nagy hétköznapi zsvaj, lárma, tumultus után odatelepíteni a forrás mellé. Milyen jó néha az erdőben, például a Tátrában csak úgy a tiszta patakfolyás, vagy a zúgó sodrás mellé leülni. Átélni a tisztaságot, az erőt, amit Isten beletelemtett a vizekbe, sziklába, erdőbe. Átélni egy istentiszteleti közösségben a 42. zsoltár sorát: *Mint a szép híves (hűs) patakra a szarvas kívánczik, lelkem úgy óhajt Uramra* – mert óhajtozik a lelkünk, de ne a pénz, a múltó talmiságra, legkevésbé ne a pszichiátriai gondozóra, hanem a templomra, Isten tisztására, tiszta, hűs evangéliumi/örömmüzenetes forrásvizére, s aztán talán nem kell ideggondozóra, pszichológusra szorulnunk.

Ahogy egyik roma lelkigondozottam mondta: „minek nekem drága cihalógus, tiszteletes úr. Az én igazi cihalógusom Jézus Krisztus – s ő ingyen rendel, s mindig nyitva rendelője.” Ez is reformáció: a hétköznapi, a „kicsinyek” reformációja. Istenben felüldülni, felfrissülni, csendben lenni az Ő szavával, igéjével egészen személyesen, ez öngondozás, s ehhez elég egy csendes otthoni sarok. És még egyet: mint Luther, kitárni felé a kezünket, s elmondani neki: bizony, koldusok vagyunk egy életen át. De a nagy kérdés: kihez fordulunk? Isten-koldus vagy pénz-koldus, emberszámba vétel után koldulók vagy Jézus-koldusok leszünk-e? Ez is az október 31-e méltó ünneplésének kérdése, amire válaszolnunk kell. Kálvinhoz hasonlóan a fáradságból, a közönyből, a zsibbadtságból kilábalni csak Isten felé emelt szívvel lehet. Reformátorunk címerében és pecsétjén is egy kéz látható, Isten felé emelt szívvel. Üres kéz – felémelt szív. Így ünnepeljünk, s akkor kapunk is útravalót, meg kicsit felfénylik lelkünk az evangéliumban, amire igencsak szükségünk van.

(felvidek.ma)



Atlantisz harangoz: boroskrakkói harangavatás

A Nagyenyedi Református Egyházmegyében levő Magyarigenhez tartozó Boroskrakkón harangavatással egybekötött falutalálkozót tartottak. Szász Csaba igehirdetését követően a rendezvény a boroskrakkói templom udvarán zajlott, majd harangavatással folytatódott.

A ma is álló háromhajós, román kori, bazilikának épült gótikus templom a 12. századból való. 1206-ban kiadott oklevélben II. András magyar király Magyarigenhez és Romoszhoz hasonlóan megerősítette az Erdélybe elsőként érkező, „vendégeknek” nevezett szászok privilégiumait. A szentély padlóját a XIII. Gemina Légió feliratú, római téglák borítják. A templombelsőben két egymást takaró falfestményréteg töredékei maradtak fenn. Az első réteg feltehetőleg már a 13. század második felében készült. A hajó északi oldalán egy utolsó ítélet ábrázolásának apró töredékei találhatók, a déli oldalon pedig a Szent László-falképciklus üldözéscenete. A hajó déli oldalán Krisztus szenvedéstörténete volt megfestve, amiből az utolsó vacsora jelenete maradt fenn. Ez a freskótöredék olaszos eredetre vall.



A falunap alkalmával a szebeni Német Fórum fiataljainak néptáncgyűjtése is fellépett

A boroskrakkói templom beomlott oldalhajóit 1900 után lebontották, helyükbe vakárkádokat alakítottak ki. Ma csak a főhajó áll. A torony nyugati falán egykori román kori (rozetta) körablakok nyomai látszanak. A zsindelel borított templom-

torony ikerablakai melletti 1572-es dátum a templomjavítás vagy tetőépítés évét jelzi. A templom szentélyében levő kopott reneszánsz sírkő Erdély „gubernátor asszonyára” emlékeztet. Itt temették el 1622. febr. 8-án Bethlen Istvánné született Csáky Krisztinát, aki Bethlen Gábor fejedelem sógorasszonya volt. A reneszánsz stílusú templombejárat fölé 1684-es évszám van bevésve.

A boroskrakkói templom köré a 15-16. században négybástyás, 122 méter hosszú védőtornyot építettek. Ebből két romos bástya és 1-3 m magas fal látható. A középkori katolikus templom reformálása 1556-1560 körül Csáky Mihály kancellár és Koppány Orbán boroskrakkói lelképásztor, nagyenyedi esperes, Melanchton-tanítvány idejében történt. A boroskrakkói református gyülekezet utolsó helyben lakó lelképásztora Pataky Pál volt, aki 1940-ben szülőfalujába, Búzásbocsárdra távozott, ahol haláláig szolgált. A templom régi harangja híveinek kihalása után, 1970-es években az akkori anyaegyházközségbe, Vajasdra került. Azóta a templom tornya üresen állt. A templom tetőszerkezetét 1997 után Gudor Botond lelkész-sége idején, az Ágoston Sándor Alapítvány (Budapest) fiataljai újították meg. Ezután került sor a torony teljes újraszindelyezésére, majd a falubeli gyermekek által meggyalázott templombelső kijavítására és a kitört ablakok behelyezésére.

Erdély egyik legértékesebb műemlék templomába hosszú hallgatás után új harang került. A toronyban a Boroskrakkóból elszármazott Tibori Mária nagylelkű egyháztag adományaként 40 év után újból megszólalhatott a harangszó.

dr. Gudor Kund Botond, Szász Csaba

Istennek tetsző, de nem egyszerű feladat

Szórványszolgálat magyar és holland szemmel

A Nagyenyedi és Hunyadi Református Egyházmegyék Gyulaféhegyváron a református egyházközség II. Rákóczi Ferenc közösségi házában tartották második magyar-holland szórványtalálkozójukat. A szórványban élni és szolgálni Istennek tetsző, de nem egyszerű feladat. Összegyűjteni a keveseket, megtartani a szétszórattásban Krisztus népét mindig is az egyház legnehezebb feladatai közé tartozott. Ebben szeretünk volna egymástól tanulni és támogatást kapni.

A Segítség Kelet-Európának Alapítvány és a holland missziói

tanács a két egyházmegye szervezésében tartott konferenciát *Református lelképásztori szolgálat a szórványban: magyar és holland szemmel. Kérdések, válaszok és kihívások* témában.

A reformáció 500 éves ünnepi jubileumára emlékezve hasznos volt szolgálatunk örömeiről és nehézségeiről beszélgetni. A program során megismerkedtünk a római katolikus egyház szórványtevékenységével is. A Római Katolikus Hittudományi Egyetem épületét és könyvtárát Bélfenyéri Tamás könyvtáros ismertette. Az



Hasznos volt a szolgálat örömeiről és nehézségeiről beszélgetni

érsekség pincéjében vidám ismerkedés mellett Tóth Csaba, az érsekség borásza és adminisztrátora tartott érdekes előadást arról, hogyan készül, és milyen teológiai-gazdasági szempontokat vesz figyelembe az érsekség által érlelt híres rózsamáli misebor.

Másnap Barabási Endre küüllővári lelképásztor tartott áhítatot, majd az előadások során a magyar református szórványnak Fehér és Hunyad megyére kiterjedő szempontjait Gudor Botond nagyenyedi esperes foglalta össze. Ezt követte Foka van de Beek előadása *A lelkési szolgálat az erdélyi református szórványban – holland szemmel* témában, majd Bert den Butter *A lelkési szolgálat biblikus szempontjai* című előadása hangzott el. Van de Beek előadásában hangsúlyozta: a németalföldi reformátusoknak sok esetben a magyar reformátusoktól kell megtanulniuk a közösségi munkát, a kitartást és a szolgálat iránti hűséget. Számára jelentős és értékes a magyar református lelképásztorok által végzett munka. Kitért arra is, hogy a nehézségek miatt gyakran a lelképásztori ételtől eltérő pótmegoldásokat is találni kell. Az előadások során Teunie van der Water beszélt ar-

ról, hogy a lelképásztor életében a munka hogyan jelenthet kiegészítést, nehézséget. Kiemelte a hasznos időbeosztás szükségességét, beszélt arról, hogy a gyülekezeti élet mellett a saját családjára is oda kell figyelni, és hangsúlyozta, hogy néha a lelkésznek is tudnia kell nemet mondani, amennyiben a kérések nem szolgálják a gyülekezet pasztorációját.

A csoportmunkát és beszélgetéseket követő ebéd után a konferencia résztvevői meglátogatták a gyulaféhegyvári múzeum 450 éves gyulaféhegyvári könyvkiadásról szóló előadását. A nagyrészt református könyv- és nyomdatörténetet tartalmazó kiállítás ékesen példázza a református egyház erdélyi aranykorát. Geleji Katona István prédikációskötete, Basirius Izsák tanterve, a román református káté és Újszövetség (1648, I. Rákóczi György) mellett számos kötet hirdette Isten évszázadokkal ezelőtti írásokban kibontakozó kegyelmét. Méltó zárása volt a reformáció 500. évfordulójára emlékező szórványkonferenciának is. Reméljük, a közeljövőben is sor kerül majd közös, erdélyi lelképásztori munkánkat támogató holland-magyar találkozásokra.

dr. Gudor Kund Botond

Krisztus-szerűen prédikálni

Beiktatták a kolozsvár-kerekdombi gyülekezet lelkipásztorát

Kolozsváron a kerekdombi gyülekezet meghívás alapján töltötte be a Dobri András lelkipásztor nyugdíjba vonulásával megüresedett állást. A presbitérium a korábban a gyülekezetben segédlelkészként szolgáló Fazakas Csabát hívta meg, aki hat évig a Küküllői Református Egyházmegyében levő Sövényfalván teljesített szolgálatot.

A lelkipásztor beiktatására október 8-án került sor a kerekdombi templomban, ahol dr. Bibza Gábor kolozsvári esperes a Gal 1,10–12 alapján hirdette az igét. Amikor lelkipásztort választanak, mindenki kíváncsian várja, mit fog tenni az új lelkipásztor, akinek hatalmas elvárásoknak kell megfelelnie. Egyesek magas, mások csendes vagy bátor, megint mások jó hangú lelkipásztort szeretnének. De tudni kell, hogy Isten szolgájának nem ezt a fajta elvárást kell kielégítenie. Pál apostol azt mondja, ő Krisztustól vette a szolgálathoz való erőt – mondta igehirdetése során Bibza Gábor, majd így folytatta: ma is szüksége van a lelkipásztornak a nyilatkoztatásra. Amikor pedig a Szentlélek megerősít minket, akkor csakis azt kell prédikálni,



amit Isten üzen: az örömezenetet. Akkor tudjuk hitelesen hirdetni az igét, ha a Szentlélekkel való találkozás élményszerű – fogalmazott az esperes. Korszerűen, a gyülekezet nyelvén kell prédikálni, de a tartalomra nézve mindig ugyanúgy: Krisztus-szerűen – zárta beiktató prédikációját Bibza Gábor.

Fazakas Csaba beköszöntő beszédét a Jn 3,30-ra alapozta, és mintegy saját maga számára is megfogalmazta a feladatot: Krisztus közelségében, a gyülekezettel együtt dolgozva Isten dicsőségére kell szolgálni.

Köszöntések után a beiktatás a gyülekezet vegyeskarának, a Crescendo kórusnak szolgáltatta, valamint Zelenka Petra szavalata és szeretetvendégség után zárult.

Somogyi Botond

Emberhalászok és vízi presbitérium

Rendhagyó programot szervezett a Kolozsvári és Dési Református Egyházmegye lelkipásztorai számára Páll Zoltán magyarkályáni és Orbán Tibor szépenyerűszentmártoni lelkipásztor. Arra gondoltak ugyanis, hogy a reformáció 500 éves jubileumának évében a sok munkavégzés közben egy kikapcsolódási napot is beiktassanak. Ilyen alkalom volt október hetediké, amikor a két egyházmegye lelkipásztorai belekóstolhattak a halászat tudományába: Páll Zoltán és társa, Orbán Tibor a kollégákat a Mezőségen fekvő cegei tóhoz hívta.



Az érkezők a cegei Wass-kúria udvarán gyülekeztek

A lelkipásztorok a Wass-kúriától nem messze fekvő kis református templomban Vetési László áhítatát hallgatták meg. Az igehirdető a halfogás történetét olvasta fel, és elmondta: a mezőségi lelkipásztornak is az a feladata, hogy a mélyre evezzen, ugyanis a vidéken élő mindannyi magyar lelket meg kell találnia és meg kell tartania.

Igehirdetést követően a jelenlevők a mintegy 200 méterre fekvő tóhoz indultak, ahol a lelkipásztorok a tanítványok munkájával ismerkedhettek. Természetesen nem mindenki, hiszen voltak olyanok is, akik rendkívül komoly felszereléssel érkeztek hódolni szenvedélyüknek. Délre kisütött a nap, felmelegedett az idő, a

két egyházmegye lelkipásztorai pedig kellemesen töltötték együtt az időt beszélgetéssel, régi emlékek felidézésével, később bográcsgulyás elfogyasztásával. Tény azonban, hogy meglátásuk, miszerint az emberhalászat a fő foglalkozásuk, hiszen szinte semmi sem akadt a horogra. Viccesen jegyezték meg egyesek: következő alkalommal – a hétfégi kikapcsolódást ugyanis rendszeresíteni szeretnék – néhány presbitert illene a víz alá küldeni, hogy ott szorgalmasan akasszák a kifogandó halakat a lelkipásztorok halászbójára.

Somogyi Botond

Kimondhatatlan fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva tudatjuk, hogy

Dezső András

a Sepsiszentgyörgy I.-Vártemplomi Református Egyházközség nyugalmazott lelkipásztora életének 66. évében hazatért Teremtőjéhez. Temetésére szeptember 22-én került sor a sepsiszentgyörgyi Vártemplomból. Emléke legyen áldott!

Önmagad reformáld!

A Reformáraton 500 rendezvénysorozat a Csillagösvény Egyesület szervezésében október 1-jén rajtolt el. Az Ikafalváról induló rendezvény Kolozsvárt érintve Budapestre érkezett meg. Az alapcsapatot Juhos Gábor maratonfutó, Magó Pál operatőr és Bardócz Csaba református lelkipásztor alkotta. A rendezvény célul tűzte ki, hogy 500 óra alatt a Kárpát-medence több száz településére elvigyék a Luther Márton által 500 évvel ezelőtt írt 95 tétel magyarra fordított változatát. A Szomor Attila siteri lelkész által tervezett mai modern falragaszokon szereplő tételeket több száz protestáns templom falára, ajtajára szegezik, illetve ragasztják ki.

A történetiséget megőrizve jelképesen elhelyeztük a wittenbergi vártemplom kapujánál – a reformáció szellemiségének megfelelően – magyarra fordított tételeket. A rendezvény célja hozzájárulni ahhoz, hogy az egyház minél inkább olyanra változzon, amilyennek Isten szeretné azt látni. Ehhez mi, akik részesei lehetünk az eseményeknek, annyit tehetünk hozzá, hogy olyanra változunk, amilyennek Isten elképzelt minket. Nem valamin, valakin, hanem magunkon kell változtatnunk.

A Csillagösvény Egyesület
Sajtószolgálat

Szívünk mély fájdalommal tudatjuk, hogy

id. Megyaszi László Jenő

református lelkipásztor

életének 62., házasságának 34. évében, szeptember 25-én visszatért teremtő Urához. Az elhunyt földi maradványait szeptember 27-én helyezték örök nyugalomra a kézdivásárhelyi régi református templomból a kézdivásárhelyi régi református temetőbe. Emléke legyen áldott, nyugalma csendes!

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár
Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.
Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro
<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.



Készült az Erdélyi Református
Egyházkerület
Misztófalusi Kis Miklós
Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán